

Дюймовочка (скорочено)

Ганс Крістіан Андерсен

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Жила якось одна жінка, яка хотіла мати малесеньку дитинку, тільки не знала, де її взяти. От вона пішла до старої чаклунки і розповіла про своє бажання. Чаклунка дала їй зерно ячменю і наказала покласти у квітковий горщик. Вдома жінка посадила ячмінне зерно, і одразу ж з нього виросла велика чудова квітка, схожа на тюльпан. Коли пелюстки відкрилися, всередині квітки, на зеленій маточці сиділа крихітна дівчинка, гарненька та ніжна. Вона була на зріст не більше дюйма. Тому її й назвали Дюймовочкою.

Блискуча лакована шкаралупка грецького горіха була їй за колисочку, блакитні пелюстки фіалок – матрацом, а пелюстка троянди – ковдрою. Там вона спала вночі, а вдень бавилась на столі. Дюймовочка вміла дуже гарно співати.

Якось вночі, коли вона лежала в своєму гарненькому ліжку, в розбите вікно вскочила погана жаба. Вона викрала дівчинку разом з ліжечком і подалася на великий широкий струмок. Син жаби був бридкий та огидний, і саме йому Дюймовочка повинна була стати дружиною. Щоб Дюймовочка не втекла, жаба посадила її на широке листя латаття посеред води.

Дюймовочка прокинулася рано-вранці і, побачивши, де вона, гірко заплакала. Стара жаба сиділа внизу, у баговинні, і прикрашала кімнату для молодой невісточки! Потім вона з своїм потворним сином повідомила Дюймовочці про весілля.

Коли жаби не було поруч, маленькі рибки пожаліли дівчинку і перегризли стеблину латаття зубами. Лист поплив униз по струмку, і от Дюймовочка опинилась в іншій країні. Чудовий білий метелик весь час літав навколо неї, і нарешті, сів коло дівчинки на листок, тому що Дюймовочка йому дуже сподобалась. Дюймовочка зняла з себе пояс, один кінець накинула на метелика, а інший прикріпила до листка. І листок поплив ще швидше.

Раптом прилетів великий хрущ. Він побачив дівчинку, вмить схопив лапкою її тонку талію і відніс на дерево. Дюймовочці було шкода гарного білого метелика, якого вона прив'язала до листка: адже коли йому не пощастить звільнитися, він може померти з голоду.

Хрущ напоїв її солодким квітковим соком і сказав, що вона чарівна, хоч зовсім не схожа на хруща. Потім прилетіли до них з візитом хрущі і визнали, що дівчинка зовсім не красива. Хрущ повірив їм, злетів з нею з дерева і посадив на маргаритку. Дюймовочка ціле літо прожила одна-однісінька у великому лісі. Вона сплела собі ліжечко з травинок і повісила його під листям лопуха, щоб дощик не замочив її. Вона

їла солодкий квітковий пилок і пила росу. Так минули літо і осінь, наближалась зима. Дюймовочка дуже мерзла, бо її платтячко зовсім порвалось. Почав падати сніг, і кожна сніжинка для Дюймовочки була наче ціла лопата снігу для нас.

Коло лісу, куди потрапила Дюймовочка, простяглося велике поле. Хліб уже давно зібрали, і тільки гола суха стерня стирчала з промерзлої землі. Дюймовочка пішла наче густим лісом. Раптом вона натрапила на двері хатки польової миші. Вона мала помешкання, повнісіньке зерна, розкішну кухню і спальню. Миша пожаліла Дюймовочку і прийняла до себе. За це дівчинка мусила прибирати і розповідати різні історії. Вони зажили дуже добре.

Раз на тиждень до миші приходив кріт. Миша вважала його багатим, розумним, дарма, що він був сліпий. Зачарований чудовим голосом Дюймовочки, кріт одразу закохався в неї, але нічого не сказав, бо він був чоловік статечний.

Трохи згодом кріт прорив довгий підземний хід від свого дому до їхнього і дозволив польовій миші і Дюймовочці гуляти там, коли їм захочеться. Проте він попередив, щоб вони не лякались мертвої пташки, яка лежить в проході. Там Дюймовочка побачила ластівку. Її красиві крила були міцно притиснуті до тіла, ніжки й голівку вона сховала під пір'ячко. Бідна пташка вмерла від холоду. Дівчинці стало дуже шкода її, але кріт штовхнув пташку своєю короткою лапою і сказав, що бути птахою – жахливо. Коли кріт і миша повернулись спиною до пташки, Дюймовочка схилилась над ластівкою і поцілувала її в заплющені очі.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Вночі Дюймовочка сплела з сухої травички велику гарну ковдру, пішла і закутала нею мертву пташку. З боків, під крилечка, вона підмостила м'яку вату, щоб пташці було хоч трошки тепліше лежати в холодній землі. Коли вона поклала свою голівку на груди пташки, то почула стукіт серця. Пташка була жива, вона тільки задубіла від холоду. Дівчинка міцніше закутала ластівку, принесла листочок м'яти, яким сама вкривалась, і вкрила ним голівку пташки. Другої ночі пташка сказала Дюймовочці, що скоро полетить, але дівчинка розповіла, що надворі сніг. Вона принесла ластівці води. Ластівка напилась і розповіла їй, як поранила собі крило об кущ тернини і тому не змогла летіти так швидко, як інші ластівки, що полетіли далеко.

Цілу зиму пташка лишалася під землею, і Дюймовочка піклувалась про неї і дуже її полюбила. Ані кріт, ані польова миша про це не знали нічого, вони не терпіли бідної ластівки і не ходили повз неї.

Як тільки настала весна, Дюймовочка відкрила дірку в стелі і ластівка полетіла. А Дюймовочці було дуже сумно, бо її ніколи не випускали погуляти на сонечку. На полі, навколо дому миші, посіяли хліб, і він виріс такий високий, що здавався густим лісом бідній миленькій дівчинці. Якось Миша наказала Дюймовочці шити придане. Щовечора з візитом приходив кріт і все говорив, що коли мине літо, вони справлять з Дюймовочкою весілля. Та Дюймовочка зовсім цьому не раділа, тому що не любила

нудного крота.

Надійшла осінь, все придане Дюймовочки було готове. Якось Дюймовочка заплакала і сказала миші, що не хоче йти за нудного крота. Миша сказала, що дівчинка повинна дякувати долі за такого чоловіка.

І от надійшов день весілля. Кріт прийшов за Дюймовочкою, щоб відвести глибоко під землю, куди не просякало світло ясного сонця, тому що кріт не любив його. Дівчинка з дверей мишачої хатки прощалася з сонцем. В цей момент почувся голос ластівки. Саме тієї, яку вона врятувала. Дюймовочка розповіла їй, як не хоче виходити за бридкого крота і жити під землею. Ластівка запропонувала летіти з нею у вирій, де завжди літо і весь рік цвітуть квіти. Дюймовочка сіла пташці на спину, прив'язала себе поясом до найбільшого пера. Ластівка знялась високо в небо і полетіла.

У теплих краях ластівка попросила дівчинку вибрати собі внизу найкращу квітку, щоб у ній оселитися. Дівчинка опинилася у прекрасні білій квітці. Але що за диво! Посередині квітки сидів крихітний чоловічок; такий на зріст, як Дюймовочка, і зовсім прозорий. На голові у нього була красива золота корона, а за плечима сяяли блискучі крила. В кожній квітці жив такий юнак або дівчина, але цей був королем над усіма.

Маленький принц був вражений красою Дюймовочки. Тому він зняв з себе корону і одяг на дівчинку. Потім принц спитав, як її звать і чи не хоче вона вийти за нього заміж і бути королевою над усіма квітами! Дюймовочка дала свою згоду чудовому принцу. З кожної квітки вилітали юнак або дівчина. Кожен приніс Дюймовочці подарунок, але найдужче їй сподобалися красиві прозорі крила великої бабки, їх прикріпили Дюймовочці на спину, і вона могла літати з квітки на квітку. Ластівка сиділа високо в своєму гнізді і співала так добре, як могла.

Відтоді принц і всі інші називали дівчинку Майя. Згодом з теплих країв ластівка полетіла назад, в далеку Данію. Там у неї було гніздечко саме під вікном того чоловіка, який вмів розповідати різні казки. Вона проспівала йому своє "цвірінь! цвірінь!", а від нього ми й дізналися цю історію.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу